

Sierra Vuoriston "Sointula"

Kirj. ARVID NELSON

KUKA oli Karl Marx?
Saksalainen sosialisti ja yhteiskuntafilosofi.
Mikä on "maailman suurin elävä olento?"

Eräs mammutti-petäjä eli jättiläispunapuu Sierra-vuorien rinteillä Sequoia-kansallispuistossa Californiassa.

Mitä yhteyttä on Karl Marxilla ja tällä jättiläispuulla?

Se vain, että tämä "maailman suurin ja vanhimpien joukkoon kuuluva elävä olento" kerran tunnettiin nimellä "Karl Marx".

Puulle annettiin tämä nimi Karl Marxin muistoksi.

Puu tunnetaan nykyään nimellä "General Sherman", jolla tahdotaan ikuistuttaa erään Yhdysvaltain sisällissodassa mainetta saavuttaneen kenraalin muistoa.

Koska vain verraten harvat lukijoistamme ovat tietoisia siitä miten tämä jättiläispuu kerran yritettiin omistaa maailmankuulun yhteiskuntafilosofin muistolle — sai ensimmäiseksi nimekseen "The Karl Marx Tree" — niin kerrottakoon se tässä.

Asiaa koskevat tiedot, jotka tässä annan lukijakunnalle, sain Reedleyssä asuvalta kansalaiseltamme Frank Korsiselta, joka lähetti ne minulle leikkauksena Fresnoassa ilmestyvästä päivälehdessä.

Leikkauksena lähetetty kirjoitus oli sitäkin mielenkiintoisempi sen vuoksi kun siinä kerrottiin eräästä koloniasta, jonka sosialistisiin oppeihin innostunut joukko ihmisiä perusti jo v. 1886 Sierra-vuoriston punapuumetsään siihen paikkaan, josta myöhemmin muodostui Sequoia-kansallispuisto.

Mainittu puisto sijaitsee parisataa mailia kaak-

kuusisatainen miesparvi lähti hautaustölmistosta ja saattoi uskollista luokkatoveriaan viimeiseen lepoon . . . marssien läpi kaupungin saattojoukkona. Lakko ei ollut vielääkään sovittu, mutta voitto oli varmasti tuleva miehille. Sihen varmuuteen pääsi siitä mielenilmaisusta, siitä valasta, jonka toverit vanhoen tekivät Jaakon hautajaistilaisuudessa:

RINTAMAMME KASVAA — SE EI MURRU,
SILLÄ YHTENÄ SUURENA UNIONA SEISOMME
KÄSIKÄDESSÄ!

koiseen suuntaan San Franciscosta ja on eteläisin kolmesta siinä osassa Sierra-vuoristoa sijaitsevista kansallispuistoista.

Sequoia-puiston koloniasta, jota suomalaiset tietysti nimittäisivät Sointulaksi, en ollut ennen kuulut, enkä löydä siitä mitään mainintaa William Alfred Hindsin teoksestakaan "American Communities and Co-operative Colonies", jonka pitäisi sisältää selostukset jotakuinkin kaikista tämänlaatuisista yrityksistä tässä maassa aina vuoteen 1908.

Fresnon päivälehti oli saanut aiheen julkaista kirjoituksen Sequoia-puiston koloniyrityksestä kun Santa Cruzissa nykyään asuva 90-vuotias vanhus, Charles F. Kellar, oli vierailut siellä ja myöskin käynyt puistossa tarkastelemassa sitä paikkaa mihin hän toverineen yritti koloniam perustaa viisikymmentä vuotta sitten. Kirjoituksen mukaan Kellar oli tämän koloniyrityksen johtaja ja hän antoi kolonian metsässä sijaitsevalle suurimmalle puulle nimeksi "Karl Marx Tree". Hänen johdollaan myös rakennettiin siihen aikaan ensimmäinen maantie San Joaquin-laaksosta mainittuun Sequoia-metsään, jonka hallitus myöhemmin otti haltuunsa ja julisti kansallispuistoksi.

Kellar on kotoisin Saksasta, josta saapui Pennsylvaniaan v. 1855 vanhempiensa mukana, ollen silloin 9-vuotias. Hän palveli pohjoisvaltioiden joukkojen mukana Yhdysvaltain sisällissodassa koko sodan ajan. Äänesti kansallisissa vaaleissa ensimmäisen kerran silloin kun Abraham Lincoln oli toisen kerran ehdokkaana Yhdysvaltain presidentiksi. Saapui Californiaan Panaman kannaksen kautta v. 1866. Pysähtyi tullessaan San Pedrossa, jossa oli jo silloin jonkinlainen laituri, mutta Los Angelesin asukasluku oli vain viitisentuhatta ja maata sai ostaa 10 dollarilla eekkerin melkein mistä tahansa. Sieltä hän jatkoi matkaansa laivalla San Franciscoon, joka oli ainoa toinen satamapaikka koko rannikolla missä oli laituri. Kaupungin nykyinen liikealue oli silloin vielä suurimmaksi osaksi paljaita hietasärkkiä. Työvoimalla oli paljon kysyntää.

Vuonna 1885, siis parikymmentä vuotta San Franciscoon tulonsa jälkeen, Kellar matkusteli liikeasioillaan San Joaquin-laakson eteläisessä osas-

sa. Kulkuneuvojen puutteen vuoksi vielä siihen aikaan, hän joutui tällä reissullaan kulkemaan monta lyhyempää matkaa kävelemälläkin. Hän kuului siihen aikaan sosialistiseen yhdistykseen, jonka tarkoituksena oli hankkia maata jäsenilleen asuttavaksi. Käydessään Visalia-nimisellä paikkakunnalla mainitussa laaksossa hän kuuli parin hallituksen maanmittarin puhuvan eräästä seudusta Sierra-vuoristossa, jossa oli jättiläismetsää. Kellar päätti lähteä tarkastamaan tätä seutua.

Hankittuaan itselleen kartan seudusta sekä oppaan, Kellar lähti tarkastusmatkalleen. Opas oli Newton Tharp-niminen nuorukainen, joka oli tämän jättiläismetsän alkuperäisen löytäjän Hale Tharpen poika. Kantamukset ruokatarpeita selässään nämä kaksi lähtivät reissulle, seuraten aluksi Kaweah-joen keskihaaraa vuoristoon. Nähtyään seudun ja siellä kasvavat suuret puut, Kellar päätti perustaa sinne sosialistisen kolonian.

Palattuuaan San Franciscoon hän perusti yhdistyksen sitä varten, jolle tuli nimeksi Kaweah Colony. Jäseniä liittyi yhdistykseen nelisenkymmentä, kukin suorittaen 10 dollaria sisäänkirjoitusmaksua. Maasta maksettiin 400 dollaria ja kunkin kolonistin osalle piti tulla neljännesseksuuna maata — 160 eekkeriä. Asuttamisyrittäksen tuottamat voitot päätettiin jakaa tasapuolisesti kolonistien kesken.

Kolonistit lähtivät matkalleen "luvattuun maahan" joukolla ja ottivat mukaansa kaiken sen maallisen omaisuuden mitä voivat kuljettaa. Päästyään perille vaivalloisen matkansa jälkeen kaikki ihastuivat seutuun ja yksi heidän ensimmäisiä päätöksiään oli, että metsän suurimmat puut on suojeltava tulevienkin sukupolvien katseltavaksi.

Asutusyrittäykseen oli sijoitettu jo 6,000 dollaria silloin kun kolonia vielä otti haltuunsa erään 960 eekkeriä käsittävän Halsteadin "ranchin", joka sijaitsee sillä kohtaa missä on nykyinen Kaweahin postikonttori. Tältä paikalta kolonistit kolmen vuoden ankaralla työllä rakensivat alkuperäisen maantien sahalaitokselleen kuudentoista mailin päähän. Maantien rakentamisessakin kolonisteilta puuttui työvälineitä sekä kokemusta.

Pian sen jälkeen kun tämä kolonistien rakentama maantie valmistui, liittohallituksen taholta aloitettiin oikeusjuttu koloniaa vastaan. Hallitus syytti kolonistien ottaneen maan haltuunsa lakivastaisesti. Juttu tuli esille liittohallituksen oikeudessa Los Angelesissa, jossa kolonistit esittivät asianmukaiset kuittinsa maksuistaan sekä todistuk-

set "failauksistaan". Juttu päättyi heidän täydellisellä voitollaan.

Mutta hallituksen taholta ilmennyt vastustus yrittystä kohtaan johti muihin vaikeuksiin, jotka olivat omiaan synnyttämään tyytymättömyyttä sen lisäksi mitä kolonistien keskuudessa oli muuten ilmennyt. Liittohallitus myöhemmin julisti alueen Sequoia-kansallispuistoksi, jonka tuloksena asutusyritys lopullisesti hajaantui. Kolonistien kovalla työllä rakentamasta maantiestäkin oli vain se hyöty heille itselleen, että se auttoi heidän poispääsyään sieltä.

Kaweah-kolonian jäsenillä, siihen aikaan kun heidän asutusyrittäksensä oli toiminnassa, oli m.m. käytännössä oma paperirahansa, jonka pohjana oli se työaika minkä jäsen oli suorittanut kolonian palveluksessa. Kolonian laillistettu nimi oli Kaweah Co-operative Colony Company, United, a Joint Stock Company. Siitä päättäen yhdistys oli osakeyhtiö, joka vuorostaan arvattavasti johtui siitä, että valtiossa ei ollut sellaista korporationsilakia, jonka alaisena yhdistys olisi voitu laillistaa todelliselle osuustoimintapohjalle. Yritys sellaiseen kuitenkin muodostaa mielenkiintoisen luvun mainitun Sequoia-kansallispuiston alkuhistoriassa.

— Työläinen, joka on luokkansa eroittomattomana osana ollut muodostamassa tätä yhteiskuntaa tuotannollisesti sille tasolle jolla se on tänäpäivänä, luonut mahdollisuuden aineellisista huolista vapaalle toimeentulolle, vieläpä mukavuuksille ja nautinnoillekin, ei tunnusta itseään oikeutetuksi omistajaksi työnsä tuloksiin työmällä laimin luokkajärjestönsä yhtymisen, jonka kautta hän vain voisi luokkatovereidensa kanssa yhdessä muodostaa sellaisen mahdin joka estäisi hänen työnsä tuloksien rosvoituksen ja takaisi ne hänelle itselleen.

— Jos kaikki ne, jotka niin kauniisti ovat puhuneet joukkojen yhteisymmärryksestä, sovinnollisuudesta ja harmoonisesta yhteistyöskentelystä, olisivat sovitaneet toisille opettamansa läksyt käytännössä myöskin omaan elämäänsä ja edesottamuksiinsa, oltaisiin paljon pitemmällä kansojen veljeyden ja yleisen sopuosiinnun tiellä.